

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΔΥΟ ΚΟΥΤΩΝ

Η ΑΠΕΡΓΙΑ

— Πολύ συμπαθητική απεργία!

— Ποιά;

— Η απεργία των ηθοποιών. Οί δυστυχισμένοι αυτοί άνθρωποι κατώλαβαν πώς, εκτός απ' την ζωή που περνούν απάνω στη σκηνή, έχουνε και μιάν άλλη ζωή, που δεν κρέμεται μοναχά απ' τις ιδιοτροπίες του δραματογράφου. Τη ζωή τους αυτή δηλαδή δεν την κανονίζει η Φιλολογία. Την κανονίζει ο θεατρώνης. Ξέρεις τι σημαίνει αυτό; Η Φιλολογία απ' το ένα μέρος σου λέει: «Φόρεσε τη γούνα σου, κύριε, πάρε το αλτοκίνητό σου, πήγαινε στο πρώτο ξενοδοχείο και φάε φασιαγούς». Ο θεατρώνης σου λέει απ' το άλλο: «Φάε βρούδες, κύριε, αρπάξε μιὰ πούντα στο καμαρίνι σου κ' ύστερα πήγαινε στο νοσοκομείο νά πεθάνης».

— Είπες, νομίζω, πώς ο θεατρώνης βάζει τον ηθοποιό νά πρῶν βρούδες. Ξεχνάς όμως, ότι πολύ συχνά αυτό το κάνει κι ο δραματογράφος.

— Μάλιστα, φίλε μου. Με τη διαφορά όμως, ότι τις βρούδες αυτές τις τρώμ' έμεις οί θεατές, που δεν κάνουμε ποτέ μας απεργία.

— Καί τί γυρεύουν τώρα οί ηθοποιοί;

— Γυρεύουν απλούστατα νά γεφυρώσουν το χάσμα που χωρίζει τη ζωή τους, που περνάει απάνω στη σκηνή του θεάτρου απ' τη ζωή τους ζωή, που περνάει απάνω στη σκηνή της πραγματικότητας. Καί δεν έχουν άδικο νομίζω.

— Θέλεις νά πῆς πῶς πρέπει νά εξακολουθούν νά είναι μαρκήσιοι οί προστατευόμενέ σου, κ' όφου κλείσει ή αλλαία;

— Άλλοίμονο, φίλε μου! Οί δυστυχισμένοι οί ηθοποιοί δεν είναι πιά μαρκήσιοι ούτε απάνω στη σκηνή. Μιά φορά κ' έναν καιρό, ό Άλεξιάδης πετούσε τὰ οικόσημά του, όταν έπεφτε ή αλλαία και πήγαινε στα παρασκήνια νά μαγειρέψη το πλάφι της βραδυάς. "Άφινε το ξίφος του ήπότη κ' αρπάζε την κουτάλα του μάγειρα. Χόρταινε όμως από μεγαλεία απάνω στη σκηνή και ή δυστυχία του κατόπι του ήτανε πιο ύποφροτή. Τώρα όμως...

— Πάνε κ' αυτά τὰ μεγαλεία.

— Πάνε βέβαια. Το καινούργιο θέατρο δεν έχει πιά μεγαλεία. Έχει μοναχά ψυχολογία, ιδεολογία και μεταφυσική, δηλαδή άέρα φρέσκο.

— Καί χορό! Ξεχνάς την Έπαθεώρηση;

— Τόσο το χειρότερο. Ο χορός ανοίγει την όρεξη και κάνει το πρόβλημα της ζωής ακόμη τρομερότερο. Έπειτα μὴν ξεχνάς πῶς οί σημερινοί ηθοποιοί ιδρώνουν απάνω στη σκηνή, όπως δεν ιδρώναν οί παλιοί.

— Τί έχει νά κάνει;

— Έχει και παραέχει! Δέ διάβασες τὰ αιτήματα; Οί ιδρωμένοι ηθοποιοί πουντιάζουν μέσα στα καμαρίνια, που τους μαντρώνει ο θεατρώνης. Καί γυρεύουν τζάμια και θερμάστρα.

— Ο θεατρώνης τί λέει;

— Ο θεατρώνης έχει την ιδέα πῶς ή φωτιά της τέχνης είναι άρκετή για νά ζεσάνη τους ηθοποιούς του το χειμῶνα και πῶς οί ανατριχίλες της τραγικής φρίκης φτάνουν με το παραπάνω, για νά τους δροσί-σουν το καλοκαίρι.

— Τί θ' απογίνει επιτέλους;

— Θα το ιδούμε στην τελευταία πράξη. Κανέναν δεν μπορεί νά μαντέψη από τώρα τη λύση. Καί μὴν ξεχνάς πῶς πρόκειται για ηθοποιούς και θέατρο. Το δράμα της απεργίας έχει πλοκή, περιπέτειες, δέση και λύση, όπως κάθε δράμα. Άς περιμένουμε τη λύση και την αλλαία.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο Αυστριακός συγγραφέας Άντρεάς Λάτσκο είναι για τους Αυστρογερμανούς ό,τι ό Μπαρμπς για τη Γαλλία: στιγματίζει κ' αυτός τον πόλεμο δίχως καμιά επιφύλαξη και δίχως διάκριση λαών, όπως πρέπει νά κάνει ό καθένας που ελλικρινά κι ανυπόκριτα θεωρεί τους πολέμους σαν κάτι κακό που δεν έπρεπε νά γίνεται. "Αν ή αιώνα ειρήνη θά είναι όνειρο αδύνατο, ίσως για τους αιώνες των αιώνων, οίγουρα για πολλές ακόμα γενεές, είναι άλλο ζήτημα, που μπορεί νά ενδιαφέρει τους πολιτικούς και τους κοινωνιολόγους. Από την τέχνη γυρεύουμε την ελλικρίνεια του όνειρου και το πλατύ και βαθύ αγνάνεμα της πραγματικότητας, αγνό κι άνεπηρεαστο από κάθε στενό πάθος κ' άτομικό συμφέρον. Όμως από την ύψηλή τέχνη γυρεύουμε ακόμα, και κάτι πάρα πάνω: Νά μένει το αγνάνεμά της άνεπηρεαστο κ' απ' αυτό ακόμα τώραό κι αγνόν όνειρο του ποιητή. Ο ποιητής που, έπειδή μισεί την άδελφοκτονία, δεν μπορεί νά ιδεί την όμορφιά δυο γενναίων και ήπο-τικῶν μονομάχων που διασταυρώνουν τὰ σπαθιά τους περιφρονώντας το θάνατο, δεν είναι αγνός καλλιτέχνης. Γιαυτό, από αυστηρή καλλιτεχνική άποψη, καταδικά-ζουμε κάθε σκοπιμότητα στην τέχνη, κ' όταν ακόμα ό σκοπός της μᾶς φαίνεται πῶς είναι ό πιο εύγενικός που μπορεί νά υπάρξει. Όμως ένα βιβλίο καλογοσι-μένο, γραιμένο με ελλικρίνεια, μ' άδολη άγάπη κι οί-χτο για την τυραννισμένη ανθρωπότητα, δεν παύει νά έχει ενδιαφέρον πνευματικό για τις ιδέες και τὰ αίστή-ματα που εκθέτει και ύποστηρίζει.

Έέτοια είναι τὰ δυο βιβλία που δημοσιεύτηκαν τε-λευταία από τον αυστριακό συγγραφέα Άντρεά Λάτ-σκο: Μιά συλλογή από διηγήματα με τον τίτλο «Οί άνθρωποι στον πόλεμο», και το μυθιστόρημα «Το συνέδριο της ειρήνης» αφιερωμένο στο Ρομάν Ρολ-λόν—αφιέρωση που άρκεί για νά σχηματίσει κανείς άμέσως μιάν ιδέα για τὰ αίστήματα και την ιδεολο-γία του συγγραφέα.

Ο Λάτσκο κατηγορεί το γερμανικό και τον αυστρι-ακό милитарισμό, όμως συγχρόνως παραδέχεται και καταγγέλλει το милитарιστικό πνεύμα όλων των λαών, κι αυτό το τελευταίο δεν άρκεί σέ κείνους που δεν

μπορούν να ιδούν πώς ή αιτία όλων των συμφορών της ανθρωπότητας δε βρίσκεται στον ένα τόπο ή στον άλλο, παρά μέσα στη ψυχή του 'Ανθρώπου. Και αυτό ακριβώς είναι το σίγουρο σημάδι πώς βρισκόμαστε πολύ πολύ μακρινά από την πολυθρόνη παγκόσμια ειρήνη. Γιατί πόσοι είναι εκείνοι που δέχονται να μοιράσουν την ευθύνη του πολέμου σ' όλους όσους είχαν μέρος σ' αυτόν, όπως κάνει ο αυστριακός συγγραφέας που θεωρεί όλο τον κόσμο ένοχο, από τους τυφλωμένους ή συμφεροντολόγους δυνατούς, ίσαμε τις φασίσιες και των πιο μικρών, τις μητέρες και τις γυναίκες, που θέλησαν τα παιδιά τους και τους άντρες τους ήρωες. Ένας μικρός σκεπτικισμός περνάει μέσα από τις σελίδες του Λάτσκο, που δεν μπορεί να ξεχωρίσει καμιά καλύτερη και καμιά αναγέννηση του έθνους σαν αποτέλεσμα του μεγάλου μακελίου.

Και πώς μπορεί ή ανθρωπότητα να κάνει κι ένα έστω ακόμα βήμα προς την ειρήνη, ενόσω ζητούμε το κακό παντού άλλου έξω από τον εαυτό μας; Μια ματιά αν δειλήσουμε να ρίξουμε μέσα μας, στις ιδέες μας, στα αίσθηματά μας, στην εκπαίδευσή μας, στην ανατροφή μας, θα ιδούμε τους σπόρους του πολέμου που, αν όχι στη δική μας τη γενιά, σίγουρα θα φטרώσουν και θα φουντώσουν σαν πάροις τα παιδιά μας τη θέση μας.

Να τι γράφει το όλλαντέζικο περιοδικό Tidj:

«Εκείνο που ζει μέσα στις ψυχές, στη Γερμανία, είναι ή φλογερή κι άσβυστη δίψα για την ανταπόδοση. Κι έχει κιόλας αρχίσει ο αγώνας για την κατάκτηση της παιδικής ηνυχής.

«Γιατί το σημερινό παιδί, όταν θα γίνει άντρας, θα πρέπει να γίνει ο εκδικητής της γερμανικής τιμής. Κι ένα πράγμα είναι βέβαιο: αυτές οι έφημερίδες (οι παγγερμανιστικές) κι αυτά τα ρήθρα δε θα πάνουν να ζητούν εκδίκηση. Δε θα πάνουν, στα χρόνια που θα ακολουθήσουν, να σφυροκοπούν τα κεφάλια των άγνωστων τους με τούτη την επίμονη βεβαίωση: ή ειρήνη των Βερσαγιών ζητάει εκδίκηση—και, στο τέλος θα την πάρουν, όπως σήμερα την πήραν οι Γάλλοι.

«Φτωχή ανθρωπότητα!

«Ίδου λοιπόν που άρχισε ο αγώνας για την παιδική ψυχή. Παραδείγματα: Μια έφημερίδα γράφει: «Κάθε ταπείνωση έχει μέσα της το κεντρί της. Αυτό το κεντρί θα το θυθίσουμε κι έχουμε χρέος να το θυθίσουμε βαθειά μες στην καρδιά των παιδιών μας, για να περιμένουμε έτσι, αργότερα, την ημέρα που, μοιραία, θάρθει...»

Και τ' όλλαντέζικο περιοδικό φέρνει παρόμοια παραδείγματα από άλλες δυο γερμανικές έφημερίδες. Λέει πώς στα λύκεια άρχισαν κιόλας να προετοιμάζουν τους μαθητές με το σκοπό της ανταπόδοσης κτλ.

Κι όταν τα παιδιά μας θα ρωτούν, ύστερα από δεν ξέρουμε πόσα χρόνια, πώς έγινε ο πόλεμος, που θα έχει γίνει τότε, ποιός ο αίτιος, πώς θα εξασφαλιστεί ή παντοτεινή ειρήνη: ο καθ' ένας θα λέει πώς ο άλλος έφταιξε, θα μιλούν για κοινωνίες εθνών, και οι νικημένοι, όποιοι και όσοι, θα ετοιμάζουν την ανταπόδοση, τη ρεβέντσετα όπως λένε και στο σκαμπίλι, τη ρεβάνς.

—Όμως το πνεύμα είναι λεύτερο, φωνάζουν με-

ρικοί κοντόφθαλμοι, ο Ρομαίν Ρολλάν κι οι άλλοι που ύπογραψαν το κήρυγμα των διανοουμένων τί ζητούν: που είδαν τη διαίρεση του πνεύματος και την ύποδούλωση της αλήθειας, της επιστήμης, της τέχνης; Έτσι ρωτούν οι κοντόφθαλμοι.

Παντού. Και γι' αυτό ακριβώς. Γιατί μιάν αδελφσύνη του πνεύματος ήθελ' ακολουθήσει, άργα ή γρήγορα, κι ή γενική αδελφσύνη.

Νά, ένα πρόχειρο μικρό παράδειγμα μέσα στα πολλά. Το γαλλικό περιοδικό «Αναγέννηση» γράφει πώς στην Όλλαντία διαβάζεται πολύ ή γαλλική φιλολογία, κι ύστερα εξασκοιουθεί έτσι:

«Για τα επιστημονικά έργα, δυστυχώς, ο γερμανικός ανταγωνισμός είναι επίφοβος. Ένας γιατρός του Άμστερνταμ, ο δόκτορας Φάν ντερ Χούβεν Λέοναρντ, ένας από τους ιδρυτές του συνδέσμου «Γαλλία—Όλλαντία» πούχει σκοπό την πνευματική προσέγγιση των δυο χωρών, καταγίνεται, είναι κάμποσος καιρός, να φτιάσει έναν κατάλογο όλων των γαλλικών λατρικών βιβλίων—«Αγώνας, λέει στον πρόλόγό του, έναντιό στην οργανωμένη προπαγάντα της γερμανικής επιστήμης και του γερμανικού βιβλίου» κτλ. αγώνας και προπαγάντα, ο ένας έναντιό στην επιστήμη και το βιβλίο του άλλου.

«Όμως δε θα τελειώναμε φέρνοντας παραδείγματα για καπιτι που είναι τόσο αλήθεια, όσο και πώς οι μητρονές δεν αγαπούν τα προγόνα τους ίσια με τα παιδιά τους.

—Στην ιδέα της—βαρεθήκαμε να την έ λέμε—αίωνιας ειρήνης προσθέτει το λιθαράκι του κι ο δικός μας κ. Α. Άντρεάδης, γράφοντας στη «Βορειοαμερικανική Επιθεώρηση»:

«Ο Θεός είπε μια μέρα στο Βούλγαρο:

«Ζήτησέ μου ό,τι θέλεις, και θα σου το δώσω άμέσως» όμως θα το δώσω διπλό στο γείτονά σου». Ο Βούλγαρος, χωρίς να διστάσει, έβγαλε το ένα του μάτι.

«Μια μέρα, ένας Βούλγαρος κι' ένας Έλληνας άγόησαν τρία άρνιά. Όταν ήρθε ή ώρα να μοιράσουν, ο Βούλγαρος είπε: «Τό ένα άρνι είναι δικό μου δικαιωματικά, τό άλλο θα μου το δώσεις γιατί είμαι συνεταιρός σου, τό τρίτο μου άνήκει γιατί είμαι ο πιο δυνατός».

«Αυτές οι ιστορίες λέγονται στην Ελλάδα, και μπορεί κανείς απ' αυτές να φανταστεί πόση συμπάθεια τρέφουν οι Έλληνες για τους Βουλγάρους. Κανένας, έχει κάτω, δε λησμονεί πώς, στα 1913, οι Βούλγαροι ζητούσαν να πάρουν την κεντρική Μακεδονία, για λόγους εθνολογικούς, τη νότια Μακεδονία για εμπορικούς λόγους και τη Θράκη γιατί είχαν νικήσει στο Λουλέ-Μπουργκάς.

«Οι Βούλγαροι δεν άλλαξαν, και κάνουν στις βαλκανικές χώρες μια λυσσασμένη έκστρατεία έναντιό των Συμμάχων. Η Βουλγαρία είδε να πορραϊτεται ή απαίτησή της για τη Θράκη που δόθηκε στην Ελλάδα με τον όρο να έχει ή Βουλγαρία λιμάνι στο Αιγαίο πέλαγο· όμως αυτό δεν είναι αρκετό. Η Βουλγαρία ύποστηριγμένη από την τσαρόφιλο Ρωσία θέλει να είναι ή κυρία της Βαλκανικής. Άν θέλουμε μια ειρήνη που να μπορεί να διαρκέσει στην Ανατολή, είναι απόλυτη ανάγκη να δώσουμε στους ανθρώπους της Σο-

φ.ας νὰ καταλάβουν πὼς πέρασε πιά ὁ καιρὸς ποὺ
μποροῦσαν νὰ θριαμβεύουν οἱ αὐστριακοὶ ἢ ρωσικοὶ
συνδυασμοί, καὶ πὼς τὰ μεγάλα δημοκρατικὰ ἔθνη δὲ
θὰ εἰσπνέσουν τὴς χτηνώδικες ἐπιθυμίες τῆς Βουλγα-
ρίας μ' ἔξοδα τῶν μικρῶν λαῶν τῆς Βαλκανικῆς.

• • • • ΑΓΕΡΙ • • • •

"Αχ! τί γλυκὰ πού φύσαγε τὰ γέρι
δὲ φύσισε ξανά τόσο γλυκὰ
καὶ πιά τέτοια δροσιά δὲ μοῦχει φέρει
καὶ μύρα τόσο αἰθέρια ἡδονικά.

Μὲ τί ἀλαφρὸ τὰνάπνεα στήθος τότες
Πῶς τὸνοιωθα δροσᾶτο ὡς στήν ψυχὴ!
Πῶς οἱ πνοὲς τῆς "Ανοιξης οἱ πρώτες
μοῦ ἀνάσταιναν τὴ γύρω μου ἔξοχή.

Κ' ἐντὸς μου θεῖο μνηοῦσαν καλοκαῖρι
καὶ μοῦ χαϊδέθαν ἄνθια γαλανά...
"Αχ! τί γλυκὸ πού φύσαγε τὰ γέρι
τόσο γλυκὸ, δὲ φύσισε ξανά.

"Ολόγυρά μου τί ὁμορφιά, τί τρέλλα!
Βασίλειο μου ὅλη ἡ φύση μαγικὴ
Καὶ μὰ γαλάζια μοῦφτανε κορδέλλα
στεφάνι στὰ μαλλιά βασιλικό.

"Τί διάφανος, τί φωτεινὸς ὁ ἀγέρας!
Κι ὅν κάποτε θλιμμένη συννεφιά
μὰ τῆς ψυχῆς μου ὁ μυστικὸς αἰθέρας
τὴ γαλανὴ του φύλαγε ὁμορφιά.

Κι αἱ κάποια ἔνοιωθα λύπη κι ἦταν μόνο
τὸ προαίσθημα τῆς λύπης τὸ θολὸ
Τὸν ἄπλαστο κι ἀχνό μου ἔσθυνε πόνος
τὰ γέρι μὲνα φύσημα ἀπαλό.

Βαρεῖς χειμῶνες ὕστερα πλακάσαν
Καὶ τὰνθια τὰ γαλάζια μου νεκρά
Καὶ τὰνθια τὰ μυριάκριθα παγώσαν.
Μὰ ἡ "Ανοιξη σὰν κάθε ἦρθε φορά.

"Ἦρθε χωρὶς μαζί μὲ ὅλη τὴν Πλάση
νὰ τὴν προσμένω σὰν καὶ πρὶν νάρθῃ
καὶ δίχως νὰ τὴ νοιώσω ἔχει περάσει,
στὴν πόρτα μου δὲν ἔχει κὰν σταθεῖ.

"Αχ! τὸ παιδί τῆς πὰ τὰγαπημένο
δὲν εἶμαι, σὰν ἀπ' αὔρα κι ἀπ' ἀνθό.
"Ἦρθε, μὰ τώρα πιά δὲν περιμένω
κανένα βασιλόπουλο ξανθό.

"Ἦρθε μὲ τὸ πανέρι τῆς γιομάτο
ἀπ' ἄνθη μύρια μὲ βαρεῖα εὐωδιά.
"Ἦρθε, μὰ ἔτσι γλυκὸ μὰ ἔτσι δροσᾶτο
δὲ φύσισε ξανά τὰ γέρι πιά.

ΜΑΡΙΑ ΖΑΜΠΙΑ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ο κ. ΚΟΥΓΕΑΣ

Αθήνα 17 τοῦ Τριμήνου 1919.

Ἀγαπητὲ «Νουμά»,

"Αν καὶ κάθε σου γνώμη συνηθίσαι νὰ τὴν παίρ-
νουμε σὰν ἀξίωμα, ἀν καὶ σὲ θεωροῦμε εἰλικρινῆ
σὰν τὸ βορῆ πρὸς σαρώσει καὶ γροεμίζει ἀλύπητα
ὅ,τι σῶμα ἐμπόδιο τοῦ τύχει ἐνάντιο τοῦ δρόμου του,
ὅμως γιὰ τὸν Καθηγητὴ κ. Σωκρ. Κουγέα κ' ἡ γνώ-
μη σου κ' ἡ εἰλικρίνειά σου — ἀπὸ εὐκολῆς πίστη ἴ-
σως — δὲ βρίσκονται σὺν δρόμο τῆς ἀληθείας.

Μ' ἐχτίμηση

ΚΩΣΤΑΣ Π. ΜΑΡΙΝΗΣ

Σ η μ . τοῦ «Νοῦ μ ᾶ». — "Ο «Νουμάς»
προσπαθεῖ πάντα νὰ βρεῖται σὺν δρόμο τῆς ἀλή-
θειας. Καὶ τὸ ἀπόδειξε αὐτὸ ὡς τώρα. "Αν τοῦ λό-
γῳ σου νομίζεις πὸ ἀντίθετο, ἔλα νὰ μᾶς τὸ ἀποδεί-
ξεις.

ΟΝΟΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ

Φίλε κ. Διευθυντά,

"Αρρησά νὰ ἔδω τὸ φύλλο τοῦ ἀγαπητοῦ "Νουμά,
τῆς 24 Ἀυγούστου, διὰ τοῦτο μάλιστα σήμερον παρακαλῶ
νὰ διαβιβάσῃτε εἰς τὸν θανμάσιον συντάκτην τῶν
"Ονοματολογικῶν, ὅτι ὅχι ἐγὼ ἀλλ' ὁ Κωνσταντῖνος
Χρηστομάνος εἶπε καὶ ἔγραψεν ὅτι τὸ Βενιζέλος προ-
έρχεται ἀπὸ τὸ Buon Angelo.

Τὴν ἰδικήν μου γνώμην, δὰ τὴν ἐκθέσω εἰς τὴν
περὶ Ἀθηναϊκῆς Ἀρχαιολογίας ἐτοιμὴν μερογραφί-
αν μου.

Πρόθυμος

Α. ΓΡ ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

Ἀγαπητὲ Νουμά,

Τί περιμένουν κείνοι ποὺ ἄρχισαν νὰ νιώθουν μέ-
σαιρους κάποια συμπάθεια γιὰ τὴ νεωτεριστικὴ κίνη-
ση; Γιατὶ δὲν συναντιῶνται τὴ δρᾶση τους εἴτε ἐνού-
μενοι μὲ τοὺς σοσιαλιστικὸς ὁμίλους, ἔδου μὲ τὴν
πλειονοψηφίαν τους δὰ δώσουν κάποια καλύτερη κα-
τεύθυνση, εἴτε ἰδρύοντας νέους μορφωτικὸς συνδέ-
σμοις, ἀν ἡ διαφορὰ τῶν στοιχείων καταντᾷ ἀδύνατη
τὴ στενὴ συνεργασία, πάντοτε ὅμως ἐργαζόμενοι φι-
λικὰ ὅλοι κάποιον ἀπ' τὴν κοινὴν σημαία; Ποιὸς ἀρνεῖ-
ται ὅτι μόνον ἡ μόρφωση τοῦ λαοῦ μας δὰ φέρει τὴν
ἀπολύτρωσίν του; Αὐτὸ ὅλοι τὸ βλέπουμε, ὅμως τὸ μό-
νο ποὺ δὲν βλέπουμε εἶναι τὸ ὅ,τι κανένας διανοούμε-
νος μας δὲν τῆρε καμμιὰ πρωτοβουλία. "Ο σύνδεσμος
τῶν λογίων Γάλλων μὲ τὸν Ἀνατὸλ Φράνς εἶναι γνω-
στὸς, καθὼς καὶ ἡ δρᾶση του. "Ενας τέτοιος σύνδε-
σμος μὲ ἀρχηγὸ σὰν πὸν Κώστα Παρορίτη, δὰ εἶχε
νὰ κάνει τὴν πρὸς ὁμορφὴν, τὴν πρὸς ἰδανικὴν δρᾶση μέσα
στὴν ἀναγέννηση τῆς Ἑλληνικῆς Διανοήσεως.

Ἀθήνα 18/9/19.

Μὲ ἀγάπην

Π. ΜΑΡΣ

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ

Ἀγαπητέ μου «Νουμά»,

Γιὰ νὰ γελάσης, νὰ ξεσκάσης καὶ σὺ λιγάκι, σοῦ γράφω ἕνα πραγματικῶτατο κομικὸ ἐπεισόδιο ποὺ γίνηκε στὸ στρατό μας ἀπ' ἕνα βαθμοφόρο, ποὺ θέλοντας νὰ ἐλληνικουρίσει, δείχνοντας ἔτσι τὴν πολυμάρειά του, παράσυρε τοὺς στρατιῶτες του σ' ἀκράτητα γέλια.

ἔρχε δομένα αὐτὸς ὁ βαθμοφόρος τίς πιὸ αὐστηρὲς διαταγὲς στοὺς στρατιῶτες του γιὰ νὰ μὴ βουτῶν τὰ παπούρια στὰ πιθάκια, γιὰτὶ ἔτσι, ὅπως ἔλεγε, μποροῦσε νὰ προέλθουν μολυσματικὲς ἀσθένειες. Ἀλλ' ὁ ρωμιὸς τίποτα δὲ λογαριάζει μπρὸς τὴν εὐκολία του, καὶ εἴτε ἡ διαταγὴ εἰπώθηκε εἴτε ὄχι, ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ τοὺς ἔκανε, ὅλοι τους δούταγαν τὰ παπούρια στὰ πιθάκια, τὰ γιόμιζαν μιὰ ὥρα ἀρχήτερα καὶ ἔφευγαν.

Ἐμῶς ὅμως καὶ ὁ βαθμοφόρος τὴν παράβαση τῆς διαταγῆς του, καὶ πῆγε νὰ δεῖ μονάχος του. Κεῖνῃ τῇ στιγμῇ βρῆκε ἕνα δυὸ νᾶχουν τὰ παπούρια μέσα στὰ πιθάκια, ἐνῶ ἄλλοι στρατιῶτες γύρω περίμεναν μὲ τὰ παπούρια στὰ χέρια, τὴν ἀράδα τους.

Ἐστρίψε τότε τὸ μουστάκι του, ἀγρίεψε λιγάκι καὶ μὲ τὴν πιὸ ἄγρια φωνή του κατακεραυνώσε τοὺς στρατιῶτες του:

— Βρὲ ἄδελφοι, ἐγὼ δὲν σᾶς διέταξα νὰ μὴν βυθίζετε τοὺς παπούρους ἐντὸς τῶν πιθήκων...

Ἀντὶ τοῦτο νὰ τελειώσῃ, γιὰτὶ τὰκράτητα γέλια τῶν στρατιωτῶν τὸν διάκοψαν.

Μὲ ἐχτίμηση, δικὸς σου
ΜΗΤΣΟΣ ΜΟΡΣΙΜΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΩΔΕΙΟ

Τὰ ὀνόματα τῶν ἰδρυτῶν του, ἀκόμα καὶ ἀρκετὲς λεπτομέρειες τῆς λειτουργίας του, τὰ βλέπετε ὅλα σ' ἄλλη σελίδα τοῦ «Νουμά». Ὄνόματα, ποὺ τὸ καθένα τους εἶναι καὶ μιὰ δυνατὴ ἐγγύηση. Ὁ Καλομοίρης, ἡ κ. Αὔρα Θεοδοροπούλου, ἡ κ. Νίνα Φωκά, ἡ κ. Σκέπερς, ὁ κ. Πίνδιος καὶ ἄλλοι. Ὄνόματα δηλ. ποὺ ἀποτελοῦν, ἡμπορεῖ νὰ εἰπεῖ κανεὶς ἀδίσταχτα, ὅλη τὴ σοβαρὴ μουσικὴ κίνηση τοῦ τόπου μας. Καὶ ἀκόμα: Ἄνθρωποι ὅλοι τους, ὅχι βιομήχανοι τῆς μουσικῆς, μὰ ὄνειροπόλοι ποὺ θέλουνε κάτι νὰ κάμουν, πέραν ἀπὸ τὰ καθιερωμένα, κάτι νὰ δημιουργήσουν, κάποιον ὄνειρο νὰ σαρκώσουν. Καὶ τὸ λένε μὲ λακωνικὴ βραχυλογία στὸ πρόγραμμά τους: νὰ δημιουργήσουν καλλιτέχνες μ' ἐθνικὴ μουσικὴ συνείδηση. Καὶ θαυροῦμε, κάτι πάει νὰ πῇ αὐτό. Τὸ κάτι ποὺ εὐαγγελίστηκε ὁ Καλομοίρης πρὶν ἀκόμα κατεβεῖ ἀπὸ τὴ Ρωσία. Καὶ τὸ κάτι αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε σιγὰ σιγὰ νὰ πραγματοποιεῖται καὶ νὰ ξεπηδαίῃ ἀπὸ τὸ νέο, τὸ Ἑλληνικὸ Ὁδεῖο. Καὶ τὸ καρτεροῦμε μὲ πεποίθηση ἀκλόνητη.

Καὶ μιὰ λεπτομέρεια ποὺ δὲν τὴν ἀναφέρει τὸ πρόγραμμα: Τὸ «Ἑλληνικὸ Ὁδεῖο» ἵδρυσε καὶ σχολὴ ἀπαγγελίας καὶ ἐμπιστεύθηκε τὴ διεύθυνσή της στὴν ἐμπνευσμένη καλλιτέχνιδα κ. Θεάνη Δρακοπούλου, δηλ. στὴν ποιήτρια Μυρτιάττισσα.

ΦΙΛΟΤΕΧΝΗΣ

ΛΟΓΑΚΙΑ

JNE

1

Σὲ φουντωτὸ πλατάνι, εἶχε στήσει τὴ φωλίτσα ἕνα ἀηδονάκι, καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα τραγουδοῦσε σὰν τρελλά. Σὺν τί νὰ λέει; Ἐπρεπε νὰ τὸ γνωρίσω, νὰ μοῦ πῇ τὸ νόημά του.

2

Τὰ τρελλά τραγούδια εἶτανε χαρὰς καὶ λύπης. Δὲν τὰ τραγουδοῦσε χωριστά. Ἐνα τραγούδι ποῦχε μέσα καὶ τὰ δυό. Μὰ καὶ κάτι ἄλλο εἶχε τὸ τραγούδι.

3

Τὸ ρῶτησα μιὰ μέρα νὰ μάθω πιὸ καλὰ τί λέει. Μοῦπε, μοῦπε... κάτι ὁμορφα τραγούδια. Κατάλαβες; μοῦ λέει. Τὸ ἔνιωσα καλὰ ἐγὼ τὸ ἀηδονάκι.

4

Ἐΐτανε σὲ κλουβὶ κλεισμένο καὶ μὲ τῆς λύπης τὰ τραγούδια περνοῦσε τὸν καιρὸ του. Μιὰ μέρα ὅμως δοκίμασε καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ πέταξε μακριὰ καὶ ἔβρῆκε τὸ πλατάνι.

5

Τώρα χαρὰς τραγούδια λέει πᾶκοὺς καὶ τὸν πᾶν τοῦ πόνο ἄθελα νὰ βγαίνει. Καὶ ὅλα μαζί αὐτὰ τὴν εὐτυχία ψάλλουν ποὺ βρῆκε τὴν ἀηδονάκι.

Σ. Μ.

ΣΑ ΓΛΥΚΟΦΕΞΕΙ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

— Σὰ γλυκοφέξει τὸ φεγγάρι,
Στὸν οὐρανὸ μαργαριτάρι,
Φυσάει τ' ἀγέρι τὸ ἀλαφρό,
Παίζουν ψαράκια στὸ ἀκρογιάλι,
Τρέχουν τρελλά, δουτοῦνε πάλι
μὲς στοῦ κυμάτου τὸν ἀφρό.

— Σὰ γλυκοφέξει τὸ φεγγάρι,
Ἀπὸ κλωνάρι σὲ κλωνάρι
Στὸ δέντρο αὐτὸ τὸ μαγικὸ,
Γυρνάει γλυκόχαλο τ' ἀηδόνι,
Κρούβεται... στέκει, ξεφαντώνει
Καὶ ψάλλει ὀλόγλυκο σκοπό...

— Σὰ γλυκοφέξει τὸ φεγγάρι,
Στὸ καταπράσινο χορτάρι,
Βόσκουν ἀρνάκια, δῶθε-πέρα
Δροσάτο ρυάκι ὅπου περνᾷ,
Κι' ὁ τσέλιγκας μὲ τὴ φλογέρα
Στὴ βοσκοπούλα τραγουδᾷ!

— Σὰ γλυκοφέξει τὸ φεγγάρι,
Τῆς νύχτας ἄσθυστο φανάρι
Στὸν ὀλογάλο οὐρανὸ,
Χτυπάει δειλὰ-δειλὰ ἡ καρδιά μου
Γιὰ σέ, ξανθοῦλα κορασιά μου,
Στὴ μοναξιά ποὺ λαχταρᾷ!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΑΡΕΛΑΣ

Ἡ γλυκοπερηφάνεια, γιὰ νὰ φαντάζει, φουσκώσε
μὲ ἄερα τὸ ρούσο της καὶ τὸ βάφτισ' αἰσθητικῆς.

Π α λ α μ ᾶ ς

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. **Κομματικό**. Βέβαια. Τοῦ ἀναδέσσανε νὰ γράφει βιβλίον στὴ μιχτή καὶ δέχτηκε. Ἄν τοῦ λέγανε νὰ τὸ γράφει στὴ Δημοτικῇ, δὲ θάλεγε ὄχι. Γιατὶ αὐτὸς δὲν ἀνήκει σὲ κόμμα σὺν τῷ «Νουμᾷ». Αὐτὸς ἀνήκει σὲ ὅλα τὰ κόμματα. — κ. **Μ. Χαν**. Μὰ γιατί δὲ διαβάσεις καλὴτερα τὴν προμετιώδιμα μας. Ὁ «Νουμᾶς» δὲν εἶναι περιοδικὸ ἀστειρὰ λογοτεχνικόν. Εἶναι κ' ἐφημερίδα πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ. Γι' αὐτὸ καὶ παρακολουθεῖ, ἀπὸ ψηλὰ βέβαια, ὄχι μόνον τὴ δική μας παρὰ καὶ τὴν παγκόσμια κίνηση. — κ. **Τ. Μαν**. Δὲ μᾶς ἀρέσει. κ. **Α. Πραστ**. Ἀφοῦ ἡ ψυχὴ σου εἶναι, καθὼς λές, ἐπαναστατικὴ, διάβασε Ρώσους συγγραφεῖς κ. **Σ. Αν**. Ἡ ἐμεῖς περιμένουμε ἀντιπρόσωπον τὴν ἀπάντησίν τους. Ἄν ἔχει κανεὶς μόνον τὸ δικαίωμα νὰ βρῇ, πρέπει καὶ ν' ἀπαντᾷ. Οὔτε πρέπει νὰ περιμένουμε νὰ περάσουνε πάλι ἓνα δυὸ χρόνια γιὰ νὰ βγῇ τὸ καινούριον τεύχος. Τόσοι καὶ τόσοι νεοφώτιστοι δημοσιογράφοι δὲ θὰ μπορούσανε νὰ φιλοξενήσουνε μιὰν ἀπάντησιν; — κ. **Τ. Μ**. — κ. **Α. Επ**. Δὲ μᾶς ἀρέσει. — κ. **Αστειό**. Διαβάσαμε κ' ἐμεῖς σὲ μιὰν ἀπογοματινὴ ἐφημερίδα ἓνα βαρυσήμαντο ἄρθρον ποῦ ἀποδείχνει τετραγωνικὰ πὺς στὴν Ἀκαδημίαν δὲν μπορεῖ νὰ μπουὶνε παρὰ ὅσοι πάσχουν ἀπὸ ἀνίατη πνευματικὴ ἀσθησιοκλήρωσι. Σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη αὐτὴ ἵπάρχει ἐλπίδα νὰ ἰδοῦμε ἐπιτέλους καὶ τὸν κ. Ξενοπούλου Ἀκαδημαϊκόν. — κ. **Μ. Μόρσιμ**. Τὸ «Σπουδατικόν σου» πολὺ ἰσχνόν. — κ. **Βασίλ. Σαμπανιδ**. Ἀφοῦ «δὲν ἔχεις ὁ ἴδιος καμὴν ἀξίωση γιὰ τὴν τέχνη σου» πὺς θέλεις νά γινουμε μετeis; — κ. **Ταν. Φίτο**. Οἱ «Χασισοπότες» θὰ μπορούσανε ἴσως νὰ δημοσιευτοῦνε. Μὰ αὐτὸ τὸ μέρος «ἀνέβηκαν πάνω στὴν ἄγρια τράπεζα καὶ κρύφτηκαν κάτω ἀπὸ ἓνα βιβλίον» δὲν τὸ καταλαβαίνουμε. Τὶ βιβλίον εἶτανε αὐτὸ καὶ μπόρεσε καὶ τοὺς σκέπασε; — κ. **Ἀνδρ. Λοῖζ**. Χίον. Ἀφοῦ «τὸ θῦμα τοῦ πατέρα» εἶναι ἀπὸ τὰ πρῶτα διηγήματά σου περιμένουμε κανένα καλὴτερον ἀπὸ τὰ κατοπινά. — κ. **Τ. Πληκιδ**. Γιατὶ παιδί μου ὑπογράφεται *εὐπειθέστατος*; Γιὰ κανένα ὑπουργεῖον τὸν πέρασες τὸ «Νουμᾶ»; — κ. **Ἐξηκοστ**. Στὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Κράτους μπορεῖ νὰ μπῇ. Στὴν Ἀκαδημίαν τοῦ «Νουμᾶ» νὰ ἰδοῦμε ἂν θὰ μπορέσει νὰ μπῇ. — κ. **Γ. Χεκ**. Θὰ δημοσιευτεῖ, ὅσο τὸ δυνατό γρηγορώτερα. Ὅχι ἐμεῖς, μὰ ὁ περιορισμένος χρόνος φταίει γιὰ τὴν ἄργητα. — κ. **Πιπίτσα**. Δημοσιεύουμε τὸ «Διπλωματικόν». Ἀπὸ τᾶλλα, ποῦ ἀναφέρονται στὸ «Συνριακὸ φύλλον» τῆς «Ἑστίας» τυπώνουμε ἐδῶ τὸ ἓνα:

Κάτι εἶπε γιὰ χατήρι τους
καλὸ κ' ὁ Παλαμᾶς,
μὰ μὲ τὴν ντομπροσύνη του
κάτι εἶπε καὶ σὲ μᾶς.

— κ. **Ἀλ. Κ. Λας**. Τὸ ποίημά σου δὲν εἶναι ἄσχημο, θέλει ὅμως καμπόσο σφίξιμον στὸ νόημα καὶ στὸ στίχο. Κάτι στίχοι σὺν τοῦτους: «ὁμορφὸ ποῖός θὰ φυτέψει λουλουδιὸ στὴν ὁμορφίαν μου» δὲ μᾶς ἀρέσουν πολὺ. — κ. **Μα. Δε**. Τὸ λάβαμε. — κ. **Δημ. Ἰκαρ**. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ γράμμα σου. Δυστυχῶς ὁ χρόνος καὶ ὁ χρόνος δὲ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐκταθῶμε στὴν ἀπάντησίν μας. Ἄν περάσεις καμιά φορὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἐλάτε νὰ γνωριστοῦμε. Τὸ ποίημά σου θὰ δημοσιευτεῖ. Προτιμᾷς τὸν τίτλον «Θαλασσοπνιγμένη»; ἢ «τὸ Τρίτο»; — κ. **Π. Σαυρ**. Τὸ νῆμα σκέψης ἀλλιώτικες εἶναι προτέρημα. Μὰ δὲ μᾶς ἀρέσει ἡ φράσις σου. Λίγο περισσοτεροῦν δούλεμα. Ἡ «Ματιά της» εἶναι τὸ καλύτερον καὶ ἴως θὰ τὸ βάλλουμε ἀργότερα. — κ. **Ι. Σωνγ**. Θὰ διαλέξου-

με καὶ δημοσιεύουμε. Πρόσεξε λίγο στὸ δούλεμα τοῦ στίχου. Τὴν κριτικὴ στείλε τῇ νὰ τὴν ἰδοῦμε. κ. **Ποτ. Σταυρ**. Γύθειο. Θὰ πηγαίναμε ὅλοι φυλακὴ ἂν τὸ δημοσιεύαμε. Πολὺ δυνατό. κ. **Ἀν. Λοῖζ**. Ἀκόμη δούλεμα. Τόμους δὲν ἔχουμε. Ἐχουν μερικοὺς τὰ Βιβλιοπ. Βασιλείου καὶ Κουκλάρα. — κ. **Α. Ἀχ**. Οὔτε σάχλες δημοσιεύουμε οὔτε τὸ δικό σου εἶναι σάχλα. Εἶναι μάλιστα ἀρκετὰ καλὸ καὶ θὰ δημοσιευτεῖ.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΟ

(Χαρισμένο στὴν «Ἑστία»)

Τώρα ποῦ πιά ὁ Νιανούτσιο
κατάχρησε τὸ Φιδῶμε
πὺς κλαίω καὶ πὺς λυποῦμαι...
Σουρῇ μας καὶ καμάρι μας
δὲ ζοῦσες λιγοιῶμαι
νὰ ρῆς καὶ σὺ στὴ Θράκη!

ΠΙΠΙΤΣΑ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

Ἐβῆχμαί πὺς θὰ τὸ νιώσῃ καὶ θὰ σταματήσει στὸν γκρεμόν.

Δελμούζος

(Δελτίο Ἐκπαιδευτικοῦ Ὀμίλου σελ. 230).

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

MERCURE DE FRANCE. (16 Αὐγ.) Διοικητικὴ ἀναμείωσις. — Κινέζικα ποιήματα τῆς Ἀναστασίας τοῦ Σόγγ. — **Φερνάντου Μυζόρ**: Ἡ ζωντανὴ γῆ, ποίημα. — Τὰ Γαλλικὰ σκυλιὰ στὸν πόλεμον. — κ.τ.λ. — Ἐπιθεώρηση τοῦ Λεκαπενθήμερον.

ΤΑ ΝΙΑΤΑ. Χρονιὰ Α, ἀριθ. 8. (31 τοῦ Αλωνῆρου). Λογοτεχνικὸ περιοδικὸ ποῦ βγαίνει στὴ Μυτιλήνῃ κάθε δεκαπέντε. — **Σ. Μυριβήλη. Π. Κεφάλαι**: Ποιήματα. — Τὸ Μουσολόγι τῆς Παναγίας, δημοτικὸ Μυτιληνὸ τραγοῖδι. — **Διον. Σολωμοῦ**. Τὸ ρόδο, μεταφρ. Γ. Καλουργοῦρου. — Ossian: Κοιμᾶν καὶ Κουθῶνα, μετάφρ. Γ. Νιόβη. κ.τ.λ.

Τὰ «Νιάτα», δίχως φόβον καὶ δίχως προσπάθειαν νὰ σφραγίσουν, δείχνουν πὺς ἔχουν παρμένο τὸν καλὸ δρόμον, τὸ δόσκολον δρόμον ποῦ πατεῖ ἡ ἄδολη ἀγάπη τῆς ἀληθινῆς τέχνης. Ὁ «Νουμᾶς» τοὺς εὐχετα καλὴ προκοπή.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ τοῦ κ. Χρίστου Βαρλέντη. Μπουκετάκι. — Ἐπάνω ἀπ' τὸ βυθόν. — Ἀέρα! Ἀέρα! — Ποιήματα, πατριωτικὰ καὶ ἄλλα. — Λεπτὰ 50.

ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ (Σεπτέμβρης). — **Ντ' Ἀνούντσιο**. Στὸν Ὀκεανόν. Ἐμμετρὴ μετάφρ. Γ. Σταταλά. — **Νικητ**: Ὁ ἐρημίτης (συνέχεια). — **Κ. Βάρναλης**: Προσκυνητής, ποίημα ἀπὸ 60 ἐντεκασύλλαβες σχάβες. — **Α. Γαλιόρη**: Μπρὸς τὸ Νῆμα, διήγημα. — **Μαρινόνη**: Ὁ Βίος τοῦ Οἴγου Φωσκόλου. (συνέχεια) — κ.τ.λ.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

Ἡ τετάρτη κλήρωσις τοῦ Λαχείου τοῦ Ἐθνικοῦ στόλου γενήσεται ἀνυπερθέτως τὴν

29ην Σεπτεμβρίου 1919 (12 Ὀκτωβρίου 1919).

Μέγα κέρδος Δρχ.

80,000

Σύνολον κερδῶν

1,000,000

„ΤΥΠΟΣ“

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΚΙΜΩΝ Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ

ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 2.

ΚΛΑΔΟΙ:

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΛΙΘΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ
ΛΙΝΟΤΥΠΙΑ
ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΙΑ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ „ΤΥΠΟΥ“:

1^{ΟΝ}) ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ:

α') Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ. Πίσω από τὰ ἀγκύλα
πωλείται δεχ. 3.—

β') ΡΩΜΟΥ ΦΙΛΑΥΡΑ. Ὑμνολογία, συλλογή ποιημάτων,
πωλείται δεχ. 3.—

ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ:

γ') ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑΣ, Τραγούδι, ἐπὶ χάρτου Ὀλ-
λανδικοῦ χειροποιήτου, με πολυτελὲς ἐξώφυλλον.

δ') ΑΡΙΣΤΟΥ ΚΑΜΠΑΝΗ. Ὁ Κάλβος καὶ αἱ
ᾠδαὶ του.

2^{ΟΝ}) ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΔ

Ἡ Μπαλλάδα τῆς
φυλακῆς τοῦ Ρίντιγκ

Ἑμμετρος μετάφρασις ἀπὸ
τὸ Ἀγγλικὸν πρωτότυπον ὑπὸ
τοῦ κ. Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΥ.

Πωλεῖται δεχ. 2.50

ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΚΟΝΣΤΑΝ

Ἀδόλφος

Μετάφρασις ὑπὸ τοῦ κ.

ΚΩΣΤΑ ΟΥΡΑΝΗ

Πωλεῖται δεχ. 3.50

ΓΚΑΙΤΕ

Μινιόν

Μετάφρασις ὑπὸ τοῦ κ.

ΝΑΙΑ ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΗ

Πωλεῖται δεχ. 2.50

ΜΑΡΙΑ ΚΟΝΟΠΝΙΤΣΚΥ

Προμηθεὺς
καὶ Σίσυφος

Μετάφρασις ἀπὸ τὸ Ρωσσικὸν
ὑπὸ τοῦ κ. ΣΤΑΥΡΟΥ ΚΑΝΟΝΙΑΗ

Πωλεῖται δεχ. 2.50

ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ ΝΑ ΕΚΔΟΘΟΥΝ:

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΟΦ: Τὸ σπῆτι με τὸ ἀέτωμα καὶ ἄλλα διηγήματα. — Μετάφρα-
σις ἀπὸ τὸ Γερμανικὸν ὑπὸ τοῦ κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΟΥΙΡΙΝ: Ληστοιγόνες (Ἱστορίαι ἀπὸ τῆ ζωῇ τῶν Ἑλλήνων τῆς Κρι-
μαίας). — Μετάφρασις ἀπὸ τὸ Ρωσσικὸν ὑπὸ τοῦ κ. ΣΤΑΥΡΟΥ ΚΑΝΟΝΙΑΗ.

Ἐπιστολαὶ μιᾶς Πορτογαλίδος μοναχῆς. — Μετάφρασις ἀπὸ τὸ Πορτογα-
λικὸν ὑπὸ τοῦ κ. ΚΩΣΤΑ ΟΥΡΑΝΗ.

ΣΗΜ. Ὅλαι αἱ ἐκδόσεις τῆς Ἑταιρίας «ΤΥΠΟΣ» γίνονται ἐπὶ χάρτον πολυτελοῦς με
ὁμοιόμορφον λιθογραφημένον ἐξώφυλλον καὶ με τὴν εἰκόνα τοῦ συγγραφέως.